

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obce [REDACTED], zastúpenej PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Puchalla, PhD., ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom I uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoE 54/2018 z 19. júla 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2018 doručená sťažnosť obce [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“), zastúpenej PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Puchalla, PhD., ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom I uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 54/2018 z 19. júla 2018 (ďalej aj „napadnutý výrok uznesenia z 19. júla 2018“).

Proti sťažovateľke ako právnej nástupyni [REDAKOVANÉ] Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 Er 259/2014 vedie exekučné konanie na podklade exekučných titulov [platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 11 Ro 244/2009 z 2. decembra 2009 (ďalej len „platobný rozkaz 1“) a platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 15 Rob 523/2009 z 8. januára 2010 (ďalej len „platobný rozkaz 2“)]. V exekučnom konaní vedenom okresným súdom sa sťažovateľka bráni tým, že platobný rozkaz 1 a platobný rozkaz 2 neboli doručené žalovanému do vlastných rúk v súlade s požiadavkami ustanovenými § 170 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Po následnom doručovaní platobného rozkazu 1 a platobného rozkazu 2 v septembri 2016 boli proti označeným platobným príkazom podané odpory.

Vo veci platobného rozkazu 1 okresný súd uznesením sp. zn. 10 Cb 129/2016 z 18. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie z 18. októbra 2016“) odpor odmietol ako podaný oneskorene. Následne krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cob 190/2016 z 27. decembra 2016 (ďalej len „uznesenie z 27. decembra 2016“) odvolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné. Proti uzneseniu krajského súdu z 27. decembra 2016 podali dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“),

ako aj sťažovateľka. O týchto dovolaniach Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) do času spísania sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nerozhodol, avšak dovolací súd uznesením sp. zn. 2 Obdo 34/2018 z 20. augusta 2018 odložil právoplatnosť uznesenia okresného súdu z 18. októbra 2016 a uznesenia krajského súdu z 27. decembra 2016.

Vo veci platobného rozkazu 2 okresný súd uznesením sp. zn. 15 Cb 138/2016 z 18. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie z 18. októbra 2016“) odpor odmietol ako podaný oneskorene. Krajský súd následne uznesením sp. zn. 3 Cob 169/2016 z 30. novembra 2017 zrušil uznesenie okresného súdu z 18. októbra 2016 a vyslovil pre okresný súd záväzný právny názor, podľa ktorého platobný rozkaz 2 v roku 2010 nebol žalovanému doručený do vlastných rúk.

V exekučnom konaní prebiehajúcom na podklade exekučných titulov (platobného rozkazu 1 a platobného rozkazu 2) okresný súd výrokom I uznesenia sp. zn. 5 Er 259/2014 zo 7. decembra 2017 návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie z 5. januára 2015 zamietol (ďalej len „uznesenie zo 7. decembra 2017“). O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu zo 7. decembra 2017 rozhodol krajský súd napadnutým výrokom uznesenia z 19. júla 2018, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie.

Pre úplnosť sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 203/2018 zo 7. augusta 2018 (ďalej len „nález zo 7. augusta 2018“), ktorým bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 259/2014 z 1. februára 2018 (ďalej len „uznesenie z 1. februára 2018“), ktorým nebol povolený odklad exekúcie.

Sťažovateľka v tejto súvislosti zdôrazňuje, že z odôvodnenia nálezu ústavného súdu zo 7. augusta 2018 vyplýva povinnosť okresného súdu posúdiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Podľa jej názoru sa okresný súd pri rozhodovaní

o návrhu na zastavenie exekúcie ústavným súdom vysloveným právnym názorom neriadil, čím malo opätovne dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa sťažovateľky krajský súd

- rezignoval na svoju samostatnú vyhľadávaciu činnosť vo vzťahu k existencii dôvodov zastavenia exekúcie, na základe čoho posúdil ako právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutia, ktoré nikdy právoplatné a vykonateľné neboli a
- priznal účinky súdnemu rozhodnutiu, ktoré nebolo celkom zjavne doručené spôsobom vyžadovaným zákonom.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že s prihliadnutím na odôvodnenie k napadnutému výroku uznesenia z 19. júla 2018 krajský súd pripustil, že sťažovateľka bude úspešná vo svojich námietkach smerujúcich proti platobného rozkazu 1, ako aj to, že námietky vo vzťahu k platobného rozkazu 2 budú preskúmané súdom prvej inštancie s prihliadnutím na záväzný názor krajského súdu o tom, že platobný rozkaz 2 nebol doručený v roku 2010 do vlastných rúk, pričom však zároveň krajský súd aj napriek uvedenému „otvoril cestu“ pokračovaniu exekúcie tým, že potvrdil vecnú správnosť uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Uvedený záver krajského súdu sťažovateľka považuje za arbitrárny a nezrozumiteľný.

Krajský súd podľa sťažovateľky v rozpore s § 9b ods. 3 a § 58 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) nespĺnil svoju povinnosť a nenariadil pojednávanie, hoci sťažovateľka jasne spochybnila, osvedčila a dokonca preukázala, že údaje na doručenke k platobnému rozkazu 1 a platobnému rozkazu 2 osvedčovali záver, že citované rozhodnutia neboli doručované do vlastných rúk žalovanému, a preto nie sú právoplatné a vykonateľné.

Krajský súd podľa sťažovateľky exekučné tituly považoval za právoplatné a vykonateľné, a to aj napriek tomu, že „*v rozpore so zákonom celkom preukázane neboli doručené do vlastných rúk... Uznesenie KS bez okolkov potvrdilo ako vecne správne závery súdu prvej inštancie odvolávajúce sa na doručenkú s tým, že exekučné tituly sú právoplatné a vykonateľné...*“. Uvedeným spôsobom došlo podľa sťažovateľky k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe a zároveň aj k odňatiu možnosti sťažovateľky uplatňovať jej základné procesné práva v exekučnom konaní.

Krajský súd mal totiž podľa sťažovateľky posúdiť údaje na doručenke exekučných titulov ako nepravdivé a vyvrátiteľnú právnu domnienku o pravdivosti doručenky mal posúdiť ako vyvrátenú.

Sťažovateľka ďalej argumentuje, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej zásadnými argumentmi, ktoré signalizujú, že platobný rozkaz 1 a platobný rozkaz 2 neboli doručené do vlastných rúk, pričom nie sú právoplatné a vykonateľné, a že „*konanie o odpore po ich doručení v roku 2016 je pri platobnom rozkaze 1 na najvyššom súde a pri platobnom rozkaze 2 stále nie je právoplatne rozhodnuté!!!*“.

Z uvedených dôvodov sťažovateľka považuje napadnutý výrok uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 za arbitrárny, nepreskúmateľný, nezákonný a vecne nesprávny.

Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým výrokom uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018, napadnuté rozhodnutie v napadnutom výroku zruší a vec v rozsahu zrušenia vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná úhradu trov konania v sume 3 033,48 €.

Sťažovateľka zároveň požaduje, aby ústavný súd prijal dočasné opatrenie a v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého výroku uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti (rozhodnutia vo veci samej).

Odloženie vykonateľnosti napadnutého výroku uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 sťažovateľka odôvodňuje tým, že *«núteným výkonom platobného rozkazu 1 a platobného rozkazu 2... v exekúcii by totiž mohol byť nezvratne zmarený význam a účinok preskúmania Uznesenia KS Ústavným súdom SR, pričom potvrdenie zamietnutia návrhu na zastavenie exekúcie vedenej na základe neprávoplatných a nevykonateľných exekučných titulov ignorovaním a porušením v tejto sťažnosti uvedených skutočností priamo pokračovanie exekúcie umožňuje s tým, že otázku právoplatnosti a vykonateľnosti má exekučný súd právoplatne „vyriešenú.“ Ak by pritom aj došlo k zrušeniu uznesenia KS Ústavným súdom SR bez odkladu vykonateľnosti uznesenia KS môže medzičasom dôjsť k vykonaniu exekúcie na základe platobného rozkazu 1 a platobného rozkazu 2...»*.

Sťažovateľka k tomu ďalej poznamenáva, že obec [REDAKOVANÉ] je kvôli exekúcii vedenej okresným súdom na podklade exekučných titulov (platobný rozkaz 1 a platobný rozkaz 2) na sumu 1 500 000 € s príslušenstvom v nútenej správe od 1. júna 2015. Výkonu exekúcie však nemôže zabrániť ani zavedená nútená správa obce, keďže táto obec chráni len v prípade exekúcie na peňažné prostriedky. Uvedené skutočnosti preto podľa názoru sťažovateľky odôvodňujú prijatie dočasného opatrenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta, že napadnutým výrokom uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom odôvodňuje arbitrárnosťou a neodôvodnenosťou uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 v časti týkajúcej sa napadnutého výroku. K porušeniu zákonnosti, ako aj ústavnosti malo dôjsť tým, že krajský súd potvrdil ako vecne správne rozhodnutie

prvostupňového súdu o zamietnutí jej návrhu z 5. januára 2015 na zastavenie exekúcie, napriek tomu, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci boli podľa jej presvedčenia splnené podmienky pre zastavenie exekúcie.

Dôvodom pre zastavenie exekúcie podľa jej návrhu z 5. januára 2015 v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku platného a účinného v čase podania návrhu mala byť podľa sťažovateľky skutočnosť, že platobný rozkaz 1 a platobný rozkaz 2 nenadobudli pre vadu doručovania právoplatnosť a vykonateľnosť, a preto nemôžu byť exekučnými titulmi, na základe ktorých sa môže viesť exekúcia.

Sťažovateľka v tomto kontexte poukazuje na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu zo 7. augusta 2018 a tvrdí, že krajský súd si v rozpore s týmito závermi nesplnil svoju povinnosť vyhodnotiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučných titulov a priznal tak právne účinky rozhodnutiam, ktoré neboli doručované v súlade s príslušnými procesno-právnymi predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Ústavný súd považuje ešte pred posúdením odôvodnenosti sťažnosti za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96),

a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc z tvrdenia sťažovateľky, že v jej veci boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018, týkajúcu sa napadnutého výroku, v ktorej sa predovšetkým uvádza:

„Podľa právneho poriadku je možné exekúciu vykonať len na podklade exekučného titulu, t. j. vykonateľného rozhodnutia súdu. Základným procesnoprávnym predpokladom toho, aby rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť a stalo sa spôsobilým exekučným titulom je jeho riadne doručenie. Z predloženého spisu vyplýva, že platobný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 11 Ro/244/2009-25 zo dňa 02. 12. 2009 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23. 12. 2009 v spojení s uznesením č. k. 11 Ro/244/2009-27 zo dňa 03. 02. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26. 02. 2010 a platobný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 15 Rob/523/2009-38 zo dňa 08. 01. 2010, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05. 02. 2010 v spojení s uznesením 15 Rob/523/2009-40 zo dňa 15. 01. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05. 02. 2010. Proti obom zmieneným platobným rozkazom bol podaný odpor, ktorý bol uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10 Cb/129/2016-95 zo dňa 18. 10. 2016 a č. k. 15 Cb/138/2016-129 zo dňa 18. 10. 2016 odmietnutý. Rovnako proti obom uzneseniam Okresného súdu Spišská Nová Ves bolo podané odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2 Cob/190/2016-127 zo dňa 27. 12. 2016 odvolanie proti

uzneseníu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10 Cb/129/2016-95 zo dňa 18. 10. 2016 odmietol s poukazom na § 386 písm. c/ CSP ako neprípustné. Z podaného odvolania povinného zároveň vyplýva, že povinný podal proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a rovnako povinný predložil fotokópiu dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky taktiež voči predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach. Odvolací súd ďalej konštatuje, že k dnešnému dňu nebolo o predmetných dovolaniach Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 15 Cb/138/2016-129 zo dňa 18. 10. 2016, Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cob/169/2016 zo dňa 30. 11. 2017 tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že napadnutému rozhodnutiu, ako to vyplýva aj z obsahu spisu, predchádzali podania žalovaného (doručené súdu 23. 07. 2015 a dňa 28. 07. 2016 označené ako nová žiadosť o zrušenie nedoručeného platobného rozkazu). Z obsahu spisu mal odvolací súd rovnako za to, že súd prvej inštancie následne opätovne doručoval platobný rozkaz, čo vyplýva z referátu konajúceho súdu (č. l. 65). Uvedený platobný rozkaz žalovaný prevzal dňa 12. 09. 2016 a podaním doručeným súdu prvej inštancie osobne dňa 23. 09. 2016 podal proti platobnému rozkazu odpor. Pokiaľ súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené opakovane doručoval platobný rozkaz žalovanému, možno vyvodiť záver, že svojim postupom akceptoval návrh žalovaného vrátane jeho dôvodov, že platobný rozkaz v roku 2010 nebol žalovanému doručený do vlastných rúk, teda že platobný rozkaz neprevzala na to oprávnená osoba, a preto platobný rozkaz doručoval opätovne.

19. Je pravdou, že exekučný súd vychádza z dokladov o doručení - doručenky, ktorá má povahu verejnej listiny, a ktorá zachytáva postup pri doručení, až kým nie je preukázaný opak, súd považuje údaje na doručenke za pravdivé. Odvolací súd rovnako uvádza, že za situácie, kedy o platobnom rozkaze č. k. 11 Ro/244/2009-27 zo dňa 03. 02. 2010 prebieha dovolacie konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pričom vzhľadom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/169/2016 zo dňa 30. 11. 2017 možno mať za to, že povinný bude v konaní úspešný a rovnako tak s poukazom na skutočnosť, že konanie, ktorého predmetom je platobný rozkaz

č. k. 15 Rob/523/2009-38 zo dňa 08. 01. 2010 bolo vrátené súdu prvej inštancie na preskúmanie námietok povinného týkajúcich sa jeho doručenia, odvolací súd nemôže predčasne rozhodnúť o otázke doručovania platobných rozkazov, nakoľko táto otázka má byť a v súčasnosti aj je riešená v konaní pred súdom, ktorý platobné rozkazy vydal. Až po vysporiadaní sa tohto súdu s otázkou či ne/došlo k účinnému doručeniu platobných rozkazov môže exekučný súd exekúciu zastaviť.“

S prihliadnutím na citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa ústavný súd nestotožňuje s názorom sťažovateľky o tom, že napadnutým výrokom tohto uznesenia krajského súdu došlo k porušeniu jej práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka ako účastníčka exekučného konania mala, berúc do úvahy záruky obsiahnuté v základnom práve na súdnu ochranu a práve na spravodlivé súdne konanie, právo na to, aby krajský súd svoj záver o potvrdení zamietnutia návrhu na zastavenie exekúcie riadnym spôsobom odôvodnil. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd túto povinnosť splnil, keď v citovanej časti svojho rozhodnutia stručne a jasne objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie relevantné pre napadnutý výrok uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 pritom jasne a zrozumiteľne objasňuje, akými úvahami sa krajský súd spravoval, z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov bolo vo veci rozhodnuté.

Keďže sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti poukazuje na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu zo 7. augusta 2018, z ktorého podľa jej názoru vyplývala pre krajský súd vo veci návrhu na zastavenie exekúcie povinnosť posúdiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu, ústavný súd považuje za žiaduce upriamiť pozornosť na relevantnú časť označeného nálezu, v ktorej sa uvádza:

«17. Ústavný súd vychádzajúc z relevantných ustanovení právnych predpisov, ktoré sa na danú vec vzťahujú a v kontexte rozhodných skutočností konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je zjavne nedostatočné a arbitrárne. Predmetom rozhodovania okresného súdu bolo posúdiť, či v prebiehajúcom exekučnom konaní sú splnené podmienky na odklad exekúcie z dôvodov, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojom návrhu. Ústavný súd k podmienkam odkladu exekúcie už v minulosti uviedol, že povolenie

odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku predpokladá preukázanie takých okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku splnenia podmienok ustanovených na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Pred povolením odkladu exekúcie z tohto dôvodu by malo byť teda dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku (m. m. I. ÚS 359/09, bod 13).

18. Sťažovateľka vo svojom návrhu uviedla, že vo vzťahu k jednému exekučnému titulu – platobnému rozkazu okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Rob 523/2009, ktorý slúži ako podklad pre vedenie exekúcie v napadnutom konaní, v súčasnosti prebieha odvolacie konanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Cb 138/2016, ktorým bol odpor voči označenému platobnému rozkazu odmietnutý ako podaný zjavne oneskorene, pričom v čase doručenia návrhu na odklad sťažovateľka nemala vedomosť o tom, že príslušný krajský súd už o opravnom prostriedku rozhodol, hoci písomné vyhotovenie rozhodnutia ešte nebolo vyhotovené. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že sťažovateľka vo svojom návrhu osvedčila, že vo vzťahu k jednému z exekučných titulov prebieha konanie o opravnom prostriedku, ktoré je objektívne spôsobilé, v prípade, že okresný súd [potom, čo Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zrušil odvolaním napadnuté uznesenie sp. zn. 15 Cb 138/2016, pozn.] po zrušení svojho rozhodnutia o odmietnutí odporu dospeje k záveru, že sťažovateľka svoj odpor účinne podala včas, dosiahnuť stav, že predmetný exekučný titul zanikne ex lege, čo bude mať za následok to, že exekúcia v tejto časti bude musieť byť zastavená. Obdobne sťažovateľka vo vzťahu k druhému exekučnému titulu – platobného rozkazu sp. zn. 11 Rob 244/2009 uviedla, že okresný súd jej odpor odmietol uznesením sp. zn. 10 Cb 129/2016, proti ktorému sa odvolala. Odvolací súd však jej odvolanie odmietol ako neprípustné, preto sťažovateľka podala dovolanie a následne aj generálny prokurátor Slovenskej republiky, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. Aj v danom prípade možno konštatovať, že aj vo vzťahu k ďalšiemu exekučnému titulu bolo začaté konanie, ktoré môže viesť k zastaveniu exekúcie v prípade, že rozhodnutie okresného súdu o odmietnutí odporu bude odvolacím súdom zrušené a bude okresným súdom posúdené ako podané včas a účinne.

19. V nadväznosti na uvedené ústavný súd sa nestotožňuje s názorom zákonného sudcu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia tvrdil, že kým dovolací súd právoplatne nerozhodne o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a tým je exekučný súd viazaný, v opačnom prípade by to znamenalo neprípustnú nápravu vykonávaného rozhodnutia. Totiž aj napriek tomu, že sťažovateľka podala svoje dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom v napadnutom konaní, okresný súd bol oprávnený podľa Exekučného poriadku povoliť odklad exekúcie aj sám. Takisto bol okresný súd oprávnený a zároveň povinný vo svetle namietaných tvrdení posúdiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu, a nie odvolávať sa na vyznačenú doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorej prezumovaná správnosť bola spochybnená.»

Citovaná časť nálezu ústavného súdu zo 7. augusta 2018 nekorešponduje tvrdeniu sťažovateľky, podľa ktorého bolo povinnosťou všeobecného súdu v predmetnom exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na odklad exekúcie posúdiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučných titulov z toho hľadiska, či tieto exekučné tituly boli doručované žalovaným v súlade s príslušnými procesnoprávnymi predpismi. Podľa citovanej časti nálezu ústavného súdu zo 7. augusta 2018 bolo povinnosťou všeobecného súdu len zistiť, či skutočnosti predstreté sťažovateľkou sú dostatočné na preukázanie toho, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie s prihliadnutím na sťažovateľkou tvrdenú vadu doručovania exekučných titulov. Povinnosť všeobecného súdu rozhodujúceho o návrhu na odklad exekúcie je potrebné vnímať komplexne a prihliadať pritom na celú citovanú časť označeného nálezu ústavného súdu a vnímať pritom použité slovné spojenie „posúdiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučných titulov“ v zmysle osvedčenia skutočností, že sa pred inými všeobecnými súdmi vedú konania, ktoré môžu viesť k zastaveniu exekúcie podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku.

Pokiaľ by v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky mal exekučný súd povinnosť (ako to tvrdí samotná sťažovateľka) sám vyhodnotiť, či exekučný titul bol správne doručený, a teda aj prijať záver, či boli splnené predpoklady nadobudnutia

právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu v súlade s príslušnými procesno-právnymi predpismi, vytvoril by sa tým vedome stav, keď by o tej istej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (exekučný súd a všeobecný súd konajúci v civilno-právnom konaní), čo nie je v podmienkach právneho štátu, ktorého imanentnou súčasťou je princíp právnej istoty, z ústavného hľadiska prijateľné a akceptovateľné.

Dosiaľ uvedené je v súlade s názorom, s ktorým sa ústavný súd už v inej veci stotožnil a v zmysle ktorého sa exekučný súd okolnosťami príslušného konania zaoberá len v rovine pravdepodobnosti výsledku, takže rozhodnutie súdu o povolení odkladu výkonu je len dočasné (II. ÚS 174/2016).

Esenciálnym a zároveň aj relevantným pre rozhodnutie o povolení odkladu exekúcie je totiž osvedčenie toho, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť odôvodňujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku.

Odhládnuv od dosiaľ uvedeného, aj keby sa ústavný súd stotožnil s názorom sťažovateľky o povinnosti exekučného súdu vyhodnotiť otázku doručovania exekučných titulov v súlade s príslušnými procesno-právnymi predpismi, túto (povinnosť) nemožno s prihliadnutím na § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde vzťahovať aj na napadnutú časť exekučného konania (rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie).

V zmysle § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde je viazanosť právnym názorom ústavného súdu vysloveným v citovanom náleze daná pre okresný súd a týka sa výlučne rozhodovania o návrhu na odklad exekúcie, keďže predmetom ústavného prieskumu vo veci predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľky bolo rozhodnutie exekučného súdu o návrhu sťažovateľky na odklad exekúcie (nálezom ústavného súdu zo 7. augusta 2018 bolo preskúmané z pohľadu ústavnej udržateľnosti uznesenie okresného súdu z 1. februára 2018 o nepovolení odkladu exekúcie, pozn.).

Uplatnením extenzívneho výkladu § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde (v súlade s argumentáciou sťažovateľky) a uložením príkazu všeobecnému súdu podrobiť sa právnomu názoru ústavného súdu by sa za daných okolností neprimeraným spôsobom zasahovalo do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu síce v totožnom exekučnom konaní, ale vo veci iného návrhu (návrh na zastavenie exekúcie), čo *prima facie* aj z dôvodu rozdielnej právnej úpravy týchto dvoch len zdanlivo totožných inštitútov (odklad a zastavenie exekúcie) vylučuje viazanosť právnym názorom ústavného súdu.

Navyše, vo veci návrhu na odklad exekúcie vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 259/2014 okresný súd uznesením sp. zn. 5 Er 259/2014 z 21. septembra 2018 povolil odklad exekúcie vo veci platobného rozkazu 2 do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 Cb 138/2016. Zároveň bol uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 259/2014 zo 17. októbra 2018 vo veci platobného rozkazu 1 povolený odklad exekúcie do skončenia konaní o dovolaní sťažovateľky a generálneho prokurátora vo veciach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Obdo 34/2018 a sp. zn. 2 ObdoG/1/2017. Viazanosť právnym názorom ústavného súdu bola teda okresným súdom rešpektovaná v označených konaniach okresného súdu, ktorých predmetom bolo rozhodovanie o návrhoch na odklad exekúcie na podklade platobného rozkazu 1 a platobného rozkazu 2.

K ďalšej námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej mal krajský súd porušiť povinnosť rozhodnúť vo veci sťažovateľky o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu na pojednávaní, ústavný súd zdôrazňuje, že zo sťažovateľkou citovaných ustanovení Exekučného poriadku vyplýva pre všeobecný súd povinnosť rozhodnúť vo veci na pojednávaní v prípade, že je to nevyhnutné na vykonanie dôkazov alebo na objasnenie veci (§ 9b ods. 3 Exekučného poriadku platného a účinného k 31. marcu 2017) alebo v súlade s § 58 ods. 2 Exekučného poriadku v prípade, ak všeobecný súd rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. k) [všeobecný súd exekúciu zastaví, ak rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh].

Keďže z označených ustanovení Exekučného poriadku platných a účinných v čase rozhodovania krajského súdu nevyplývala povinnosť nariadiť pojednávanie vo veci rozhodovania o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku (exekúciu súd zastaví ak ju vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať) a nariadenie pojednávania nebolo dôvodné ani pre účely prípadného vykonania dôkazov alebo objasnenia veci s prihliadnutím na skutočnosť, že v právomoci krajského súdu nebolo rozhodovať s konečnou platnosťou o tom, či platobný rozkaz 1 alebo platobný rozkaz 2 sú právoplatné a vykonateľné (tieto skutočnosti sú predmetom rozhodovania pred všeobecnými súdmi v civilnom súdnom konaní), nemožno v tomto kontexte dospieť k záveru o porušení povinnosti krajského súdu nariadiť vo veci sťažovateľky pojednávanie.

Postup krajského súdu, ktorý vyústil do vydania uznesenia z 19. júla 2018, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľky použitých procesnoprávných noriem. Z uvedeného dôvodu ani odôvodnenie krajského súdu relevantné pre napadnutý výrok uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018 vydané v exekučnom konaní nemožno považovať za neodôvodnené či arbitrárne.

Na základe dosiaľ uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že napadnutý výrok uznesenia krajského súdu z 19. júla 2018, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie, korešponduje príslušným procesnoprávnym a hmotnoprávnym predpisom. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom (exekučnom) konaní (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Vzhľadom na to, že krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným spôsobom interpretoval a aplikoval v napadnutom uznesení príslušné procesno-právne predpisy, nemohlo dôjsť týmto uznesením odvolacieho súdu ani

k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti vrátane návrhu na prijatie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2019